

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **O. s. L.**, zast. JUDr. Ondřejem Veselým, advokátem, se sídlem Písek, Hradební 134/II, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, za účasti: **S. J. m.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 11. 2006, č. j. 10 Ca 131/2006 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2006, č. j. KUJCK/7812/2006/OZZL/Hk/O-33/06, žalovaný k odvoláním žalobce a osoby zúčastněné na řízení změnil rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 14. 2. 2006, č. j. ŽP/2223/05/LO, tak, že povolil dle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) městu Písek pokácení dřevin na pozemcích parc. č. 2090/12, 2093/6 a 343 v k. ú. P., konkrétně 20 jírovců maďalů (stromy označené v přiložené mapce číslem 2, 3, 6, 7, 11, 12, 15, 16, 17, 37, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 47 a 48), 3 javorů mlčů a 5 m² hlošiny úzkolisté s tím, že jírovce č. 2, 6, 12, 37, 38 a 39 mohou být pokáceny po právní moci rozhodnutí a ostatní dřeviny až po nabytí právní moci stavebního povolení k rekonstrukci předmětné lokality „Bakaláře“ a navíc v období vegetačního klidu tj. od 1. 10. do 31. 3. Pokácení dalších 8 dřevin, o něž město Písek požádalo, tj. jírovců č. 5, 8, 9, 10, 13, 14, 36 a 42 povoleno nebylo. Zároveň byla navrhovateli uložena dle ust. § 9

odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny povinnost provést na stejných pozemcích náhradní výsadbu v minimálním počtu 20 stromků druhu jírovec plet'ový a zajistit následnou péči o vysazené dřeviny po dobu pěti let od provedení výsadby.

Žalobce napadl dne 11. 8. 2006 rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce mimo jiné namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo logickým rozparem spočívajícím v tom, že žalovaný vydává své rozhodnutí o odvolání za rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy Městského úřadu Písek. Odvolací orgán může prvostupňové rozhodnutí změnit, ale nemůže rozhodovat o tom, že správní orgán prvního stupně rozhodl jinak, než skutečně rozhodl. Rozhodnutí žalovaného považoval žalobce z tohoto důvodu za zmatečné.

Žalobce dále vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že nebyl k rozhodnutí ve věci příslušný, neboť rozhodoval o návrhu města Písek, ačkoli ust. § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny podle názoru žalobce vylučuje, aby obec rozhodovala v téže věci jako orgán ochrany přírody a zároveň byla účastníkem řízení. Prvostupňové rozhodnutí bylo dále podle názoru žalobce vydáno v rozporu s ust. § 9 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyloučeným pracovníkem správního orgánu. Příslušný pracovník byl totiž v té době zaměstnancem účastníka řízení, tedy města Písku a lze mít důvodné pochybnosti o jeho nepodjatosti.

Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá podle žalobce v tom, že bylo povoleno kácet dvacet jírovců maďalů, které mají jako součást významného krajinného prvku – historické aleje s promenádním chodníkem v památkové zóně – mimořádný funkční a estetický význam. Bylo povoleno pokácet i jírovce č. 3, 7, 11, 15, 16, 17, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 47 a 48, které podle posudku Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 14. 2. 2006 není nutné kácet. Žalovaný v rozporu s ust. § 8 odst. 1 a § 90 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny povolil odstranit některé z jírovců nikoli z důvodů bezpečnostních, ale z důvodů rekonstrukce dotčené lokality. Žalovaný tak popřel a obrátil smysl zmíněných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž ani nevyložil, jakými úvahami byl veden, když povolil pokácení stromů č. 43, 45 a 46 a keřů hlošiny jen proto, že město Písek počítá s vydlážděním nynějších zelených ploch, nebo že projekt podle žalobce bezdůvodně předpokládá na místě uvedených stromů komunikaci a kanalizační vpustě. Pokácení dalších stromů buď není odůvodněno vůbec, nebo žalovaný pokládá vazbu korun a jejich údržbu za zbytečně nákladná opatření. Žalovaný přitom neuvedl žádný konkrétní doklad o výši nákladů ani současnou cenu stromů určených k pokácení. Žalovaný tedy uplatňoval v odůvodnění rozhodnutí ekonomické hledisko, údaje potřebné k takovému posouzení však v rozhodnutí chybí. Žalobou napadené rozhodnutí považoval žalobce z těchto důvodů za nepřezkoumatelné.

Žalobce konečně nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že předmětné stromořadí není významným krajinným prvkem, neboť nebyl jako takový orgánem ochrany přírody postupem dle § 6 zákona o ochraně přírody a krajiny registrován. Podle názoru žalobce nelze registrovat významný krajinný prvek, který neexistuje, registrace má tedy význam pouze deklaratorní a evidenční a významný krajinný prvek existuje bez ohledu na jeho registraci. Ani ust. § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny nerozlišuje významné krajinné prvky podle toho, zda jsou či nejsou registrovány.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 8. 11. 2006, č. j. 10 Ca 131/2006 - 40, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud konstatoval, že žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu a vzal v úvahu závěry odborných posudků i námitky občanských sdružení. Z tohoto důvodu také žalovaný doplnil dokazování o místní šetření konané dne 9. 5. 2006, jehož výsledky zohlednil v napadeném rozhodnutí. Svým rozhodnutím žalovaný částečně vyhověl odvolání žalobce a změnil prvostupňové rozhodnutí tím, že upřesnil počty dřevin, o nichž bylo v řízení rozhodováno, snížil počet dřevin určených k pokácení, rozlišil, které stromy bude třeba z důvodů bezpečnosti pokácet bez prodlení a které je možné kácet později v době vegetačního klidu, také vhodnějším způsobem specifikoval náhradní výsadbu. Ve smyslu ust. § 59 odst. 2 správního řádu byl žalovaný oprávněn takto změnit prvostupňové rozhodnutí, přičemž nerozhodoval o nové věci, která by nebyla předmětem rozhodování správního orgánu prvního stupně, pouze upřesnil výrok prvostupňového rozhodnutí, aby nedocházelo následně k nejasnostem. Žalovaný tedy respektoval zásadu dvojinstančnosti správního řízení, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně příslušným orgánem a není zmatečné.

Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom ohledu, že by správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Toto ustanovení je výrazem zájmu obcí na zapojení do ochrany přírody a krajiny v jejich územních obvodech, neboť navazuje na ust. § 71 odst. 1 a 2 téhož zákona, podle nichž se obce zapojují do ochrany přírody a krajiny ve svých územních obvodech a orgány ochrany přírody jsou povinny s obcemi spolupracovat, zvláště pokud zásahy do přírody mohou negativně ovlivnit prostředí v dané obci. V tomto případě však město Písek nebylo účastníkem řízení podle ust. § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale podle ust. § 14 odst. 1 věty první správního řádu, neboť o jeho právech a povinnostech bylo v řízení jednáno. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny povolují kácení dřevin obecní úřady, přičemž z ust. § 71 odst. 3 tohoto zákona nevyplývá, že by obecní úřad nemohl rozhodovat o takové žádosti obce.

Důvodnou soud neshledal ani námitku týkající se podjatosti příslušného pracovníka správního orgánu, který vydal prvostupňové rozhodnutí. V daném případě ust. § 75 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny svěčuje v souladu s čl. 105 Ústavy ČR obecním (městským) úřadům jakožto orgánům obcí výkon státní správy na úseku ochrany přírody v přenesené působnosti. Pracovník takového orgánu pak ve správním řízení nevystupuje jako zaměstnanec obce, ale jako úředník při výkonu státní správy, který je v souladu s ust. § 16 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků, povinen rozhodovat nestranně a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost jeho rozhodování. Přitom v mnoha případech jsou tito úředníci povoláni k rozhodování o věcech týkajících se dané obce či kraje, tedy jejich zaměstnavatele. Tato situace je zákonem výslovně připuštěna a předpokládána, nemůže být tedy bez dalších konkrétních okolností sama o sobě důvodem podjatosti těchto pracovníků. Krajský soud v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67, publikovaný pod č. 503/2005 Sb.NSS.

Krajský soud neshledal porušení zákona o ochraně přírody a krajiny v tom ohledu, že by pokácení dřevin bylo povoleno bez závažného důvodu. Naopak žalovaný v napadeném

rozhodnutí uvádí vážné důvody, které k vydání povolení vedly. Je to především odpovědnost obce za bezpečnost obyvatel pohybujících se na veřejném prostranství a tento zájem v daném případě vzhledem k rizikům ohrožení života či zdraví chodců pádem stromů či větví převažuje nad zájmem na ochraně těchto dřevin. Tyto skutečnosti byly i důvodem záměru města Písek na rekonstrukci celého prostranství, který byl schválen zastupitelstvem města. Správní orgány v dané věci hodnotily návrh města Písek ze všech relevantních hledisek a uvedené důvody pro povolení pokácení dřevin shledaly dostatečně závažnými. Zároveň dbaly o to, aby pokácené dřeviny byly nahrazeny novou výsadbou. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny.

Žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť zmíněné důvody v něm byly dostatečně vysvětleny. Žalobou napadené rozhodnutí rovněž vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Záměr na rekonstrukci prostranství město Písek doložilo projektovou dokumentací a výtvarným architektonickým a urbanistickým řešením, a to s ohledem na zdravotní, funkční a estetický význam dřevin. K tomu byly doloženy jako listinné důkazy odborné posudky, které byly ještě doplněny o znalecký posudek. K věci se vyjádřil i Národní památkový ústav. Krajský soud tedy uzavřel, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů pro svá rozhodnutí a návrh žalobce na doplnění dokazování v soudním řízení tedy krajský soud zamítl.

Konečně krajský soud rovněž poukázal na to, že dle ust. § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny nespadá stromořadí mezi významné krajinné prvky uznané přímo zákonem ani v daném případě nebyla předmětná alej orgánem ochrany přírody jako významný krajinný prvek registrována. Není tedy významným krajinným prvkem, který by požíval ochrany dle ust. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy tvrdil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení před správním orgánem, pro něž měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit, a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a jiné vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel především namítal, že krajský soud nesprávně posoudil závažnost důvodů k pokácení zdravých stromů, které měly bránit realizaci projektu města Písek. Tuto kolizi bylo podle stěžovatele možné odstranit změnou tohoto projektu, o závažné důvody ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se tedy jednat nemohlo.

Stěžovatel měl rovněž za to, že krajský soud posoudil otázku, zda je předmětná alej významným krajinným prvkem, v rozporu s ust. 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny. Cenné plochy porostů sídelních útvarů jsou podle názoru stěžovatele významným krajinným prvkem bez ohledu na jejich registraci orgánem ochrany přírody.

Z ust. § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny podle stěžovatele vyplývá, že pokud je obec vyloučena z účasti na řízení, ve kterém je sama orgánem, který ve věci rozhoduje, musí platit i naopak, že je vyloučena z rozhodování o věci, ve které se řízení účastní.

Stěžovatel také krajskému soudu vytýkal, že neprovedl důkazy stěžovatelem navržené, ani se potřebností jejich provedení nezabýval. V tomto ohledu stěžovatel poukazoval na nález

Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, podle něhož skutečnost, že soud opomenul důkaz navržený účastníkem řízení, zakládá téměř vždy nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí a znamená porušení účastníkovy ústavního práva na spravedlivý proces. Stěžovatel tedy namítal, že bylo v řízení před krajským soudem porušeno jeho ústavní právo vyplývající z článku 36 Listiny základních práv a svobod.

Konečně stěžovatel měl rovněž za to, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť sice nahrazuje rozhodnutí orgánu prvního stupně, obsahuje však ve výroku formulaci, jako by rozhodnutí žalovaného vydal správní orgán prvního stupně. K této skutečnosti měl krajský soud přihlídnout z úřední povinnosti.

Podáním ze dne 10. 4. 2007 stěžovatel dále doplnil kasační stížnost o námitku, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“). Tato skutečnost má vyplývat z rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru kultury a cestovního ruchu, ze dne 4. 1. 2007, sp. zn. MUIP/2006/26006 - 3, podle něhož není vhodné provést dosadbu jírovce maďalu jírovcem pletčovým, jak bylo určeno rozhodnutím žalovaného, ale neplodící formou jírovce maďalu. Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že ani při velmi silném větru, jakým byl tzv. orkán Kyrill, který způsobil na Písecku závažné škody na lesních porostech i volně stojících dřevinách, nedošlo k závažnějším škodám na dřevinách, k jejichž pokácení má podle žalobou napadeného rozhodnutí dojít.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřili.

K návrhu stěžovatele Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 107 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti usnesením ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 87, odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat tvrzenou nicotností žalobou napadeného rozhodnutí, neboť pokud by shledal tuto námitku důvodnou, nemělo by již význam další kasační námitky posuzovat. Rozhodnutí žalovaného ovšem nicotné není. Krajský soud podrobně zdůvodnil, proč byl žalovaný oprávněn změnit prvostupňové rozhodnutí shora uvedeným způsobem, a Nejvyšší správní soud se s argumentací krajského soudu plně ztotožňuje. Stěžovatel míří svou námitkou k té části výroku žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalovaný nejen změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale i jeho uvozující část. Takový postup se může vymykat obvyklé praxi odvolacích správních orgánů, nejedná se však o vadu, která by měla za následek nicotnost či nesrozumitelnost odvolacího rozhodnutí. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že ho vydal žalovaný, který je označen v záhlaví i v uvozující části tohoto rozhodnutí, z jeho výroku pak neplyne žádná pochybnost o tom, jakým způsobem žalovaný v souladu s ust. § 59 odst. 2 správního řádu změnil správní rozhodnutí prvního stupně.

Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že krajský soud dostatečně zdůvodnil, proč neprovedl důkazy navržené stěžovatelem v rámci ústního jednání. Z protokolu o ústním jednání před krajským soudem ze dne 1. 11. 2006 vyplývá, že stěžovatel navrhl provedení celé řady důkazů, vedle místního ohledání také výsledky mj. starosty města Písku, členů zastupitelstva města, pracovníka správního orgánu, občanů města, aniž by konkrétně

u každého z navržených důkazů zdůvodnil, proč jejich provedení považuje za nezbytné. Proti této části protokolace stěžovatel námitky neuplatňoval a Nejvyšší správní soud z ní tedy vycházel. Krajský soud se s předmětnými důkazními návrhy vypořádal na straně 18 napadeného rozsudku, kdy odkázal na stěžejní důkazy, které byly provedeny ve správním řízení, a dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečné podklady pro svá rozhodnutí a z tohoto důvodu tedy další dokazování navržené stěžovatelem neprováděl. Krajský soud tedy dospěl k přezkoumatelnému závěru, že provádění dalších důkazů by za dané situace bylo nadbytečné. S tímto stanoviskem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, neboť rozhodnutí žalovaného se opírá o dostatečné podklady zmiňované v rozsudku krajského soudu, mimo jiné o dokumentaci města Písek, odborná dendrologická vyjádření a znalecký posudek Agentury ochrany přírody a krajiny a také o výsledky místního ohledání, kterého proběhlo za přítomnosti účastníků řízení i autora zmíněného znaleckého posudku.

Rozsudek krajského soudu tedy v tomto ohledu netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a důkazní návrhy stěžovatele tak nelze považovat za opomenuté důkazy ve smyslu citované judikatury Ústavního soudu. Práva stěžovatele na spravedlivý proces tedy nebyla porušena. Za určité formální procesní pochybení lze považovat pouze skutečnost, že podle protokolu z ústního jednání krajský soud o návrzích stěžovatele na doplnění dokazování během ústního jednání nerozhodl (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Nejedná se však v daném případě o takovou vadu řízení, která by mohla mít ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za následek nezákonnost rozhodnutí soudu o věci samé, nemůže být tedy sama o sobě důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku krajského soudu.

K posouzení důvodnosti pokácení předmětných dřevin Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že ustanovení § 8 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování v těchto věcech správní uvážení, správní orgán má tedy v tomto ohledu určitý prostor pro vlastní úvahu a tuto skutečnost musí správní soudy zohlednit. Podle ustálené judikatury (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS) má ovšem každé správní uvážení v právním státě své meze, které znemožňují uplatnění libovůle správního orgánu, přičemž správní soudy jsou povoleny k tomu, aby přezkoumávaly, zda správní orgán tyto meze nepřekročil a správní uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě jsou tyto meze stanoveny přímo zmiňovaným ustanovením zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož musí pro povolení pokácení dřevin existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody tedy musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam těchto dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil. Jeho úvaha musí odpovídat zásadám logického myšlení a musí se, jak již bylo řečeno, pohybovat v zákonem vymezeném rámci.

Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v názoru, že žalovaný těmto svým povinnostem v žalobou napadeném rozhodnutí dostal. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný si uvědomoval vysokou estetickou a ekologickou hodnotu jednotlivých dřevin i celé promenádní aleje umístěné v historické zástavbě města Písku. Na straně druhé žalovaný důvodně poukazoval na výsledky hodnocení jednotlivých znaleců, kteří došli k obdobným závěrům, podle nichž se většina stromů v aleji blíží konci své životnosti, z čehož vyplývají problémy z hlediska jejich stability i jejich omezená perspektiva do budoucna.

V prvé řadě žalovaný rozhodl o pokácení těch stromů, které dle zmíněných odborných vyjádření a znaleckého posudku představovaly bezprostřední nebezpečí pro své okolí z hlediska možného pádu větví či kmenu stromu. K povolení pokácení těchto stromů (č. 2, 6, 12, 37, 38 a 39) tedy žalovaného vedly naléhavé bezpečnostní důvody. Tyto důvody stejně jako hledisko omezené perspektivy většiny jírovců byly rozhodující i pro povolení pokácení některých dalších stromů (č. 7, 11, 15, 16, 17, 40, 41, 44, 47, 48), které sice akutní nebezpečí pro své okolí nepředstavují, jejich stabilita je však narušena buďto výrazným náklonem těchto stromů, dutinami nebo tlakem větví, přičemž žalovaný považoval případná opatření na jejich zajištění (vazba koruny apod.) za zbytečně nákladná, neboť vzhledem k omezené perspektivě těchto stromů je vhodnější vynaložit prostředky na náhradní výsadbu. Ani touto úvahou žalovaný nijak nevybočil ze zákonem stanovených mezí, přičemž Nejvyšší správní soud nepovažuje v daném případě za nutné, aby byla u každého stromu jeho vyčíslená ekonomická hodnota poměřována s náklady na případnou údržbu těchto stromů, jak požadoval stěžovatel. Žalovaný důvodně vycházel především z toho, že v daném případě se nejedná o definitivní odstranění předmětné aleje a např. následné zastavění daného území, ale naopak o projekt regenerace stromořadí, jedná se tedy o přirozený proces, kdy staré dožívající stromy jsou nahrazovány novou výsadbou.

Konečně pokácení některých dalších dřevin (jírovců č. 3, 43, 45 a 46 a keřů hlošiny) žalovaný povolil proto, aby umožnil právě realizaci zmíněného projektu obnovy stromořadí i jejího nejbližšího okolí, jehož součástí je také umístění podzemního kabelu pro rekonstrukci veřejného osvětlení, vybudování příjezdové komunikace, vybudování kanalizačních vpustí či zpevnění plochy, na níž se nacházejí keře hlošiny, zádlažbou. I zde se žalovaný, který považoval uvedené důvody za dostatečně závažné z hlediska ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, pohyboval v mezích jemu svěřeného správního uvážení. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že by byl žalovaný v daném případě povinen zkoumat možnost změn daného projektu města Písku, které by podle tvrzení stěžovatele umožnily zachování těchto dřevin. Je třeba opětovně zdůraznit, že se v daném případě jedná o veřejně prospěšnou stavbu, mezi jejíž hlavní cíle patří právě revitalizace předmětného stromořadí, nikoli jeho odstranění, byť nová výsadba nemůže být provedena vždy na stejných místech, kde se nacházejí stávající stromy. Uvedené stavební zásahy tedy nepochybně mohou být legitimním důvodem pro nahrazení stávajících stromů novou výsadbou. Pokud jde o zmiňované keře, jejich hodnotu samozřejmě nelze s hodnotou předmětného stromořadí vůbec srovnávat, proto skutečnost, že mají ustoupit uvedenému záměru, lze jen stěží považovat za nepřipustný zásah z hlediska ochrany přírody. O tom, že žalovaný nepřekročil meze správního uvážení ani ho nezneužil, svědčí i skutečnost, že u 8 stromů závažné důvody pro jejich pokácení neshledal a tedy ho ani nepovolil.

Ze systematiky ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny jednoznačně vyplývá, že určité hodnotné části krajiny (lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera a údolní nivy) jsou významnými krajinnými prvky vždy, neboť je tak označuje přímo zákon, zatímco jiné části krajiny či cenné plochy sídleních útvarů (např. historické zahrady či parky) jimi mohou být pouze v případě, že je jako významné krajinné prvky podle ust. § 6 téhož zákona zaregistruje orgán ochrany přírody. Rozhodnutí o této registraci vydává orgán ochrany přírody ve správním řízení, jehož se účastní vlastník dotčeného pozemku, neboť tímto rozhodnutím jsou jeho vlastnická práva k pozemku nepochybně omezena (viz § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), jedná se tedy o konstitutivní správní rozhodnutí. Být by tedy i předmětná lokalita představovala cennou plochu v rámci městské zástavby Písku, nemůže být zákonem chráněna jako významný krajinný prvek, dokud nebude

jako významný krajinný prvek rozhodnutím orgánu ochrany přírody zaregistrována. Krajský soud tedy posoudil tuto otázku zcela v souladu se zákonem.

Lze souhlasit s krajským soudem i v tom ohledu, že ustanovení § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nevylučuje, aby orgán ochrany přírody, který je orgánem obce, rozhodoval také v případech, kdy se jedná o právech a povinnostech této obce a kdy je tedy příslušná obec z tohoto titulu účastníkem řízení. Zmíněné ustanovení se totiž skutečně vztahuje pouze na situace, kdy obec naopak v daném správním řízení na svých právech dotčena není, nicméně zákon jí přesto postavení účastníka přiznává, aby jí i v případech, kdy její orgán nerozhoduje jako orgán ochrany přírody, umožnil vyjádřit se k otázkám ochrany přírody a krajiny, jež se týkají jejího území. Z hlediska správního řádu se tedy jedná o účastníka řízení, kterému takové postavení přiznává zvláštní zákon (§ 14 odst. 2 správního řádu, nyní § 27 odst. 3 nového správního řádu). Jak již konstatoval krajský soud, v daném případě bylo rozhodováno o právech a povinnostech města Písek, jeho účastenství v řízení tedy vyplývalo z ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Ustanovení § 71 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se tedy v takovém případě vůbec neuplatní a nebrání tak tomu, aby v takovém řízení rozhodoval jako orgán ochrany přírody, tedy v přenesené působnosti, Městský úřad Písek.

Jinou otázkou je, zda byly v daném případě dány důvody dle ust. § 9 správního řádu pro vyloučení pracovníka Městského úřadu Písek, který ve věci rozhodoval. Tuto námitku sice stěžovatel uplatnil v žalobě, neuplatnil ji však v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se jí tedy nemohl zabývat. Lze pouze v obecné rovině konstatovat, že krajský soud posoudil tuto otázku v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou krajský soud také odkázal.

Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat námitkou stěžovatele, podle níž je rozhodnutí žalovaného v části, jež se týká náhradní výsadby, v rozporu se zákonem o státní památkové péči. Tuto námitku stěžovatel v žalobě neuplatnil, krajský soud se s ní tedy nemohl vypořádat, přičemž předmětem řízení o kasační stížnosti je primárně přezkum rozhodnutí krajského soudu a teprve jeho prostřednictvím Nejvyšší správní soud posuzuje rovněž rozhodnutí správního orgánu, jež bylo napadeno žalobou. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že stěžovatele k uplatnění uvedené námítky přimělo až stanovisko orgánu státní památkové péče ze dne 4. 1. 2007. Jedná se v každém případě o jiný důvod kasační stížnosti, než jsou důvody taxativně vymezené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., a tento důvod je tedy ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný. I pokud by se však Nejvyšší správní soud touto námitkou věcně zabýval, nemohl by jí v takto obecné rovině, jak byla formulována, shledat důvodnou. Ze stanoviska orgánu státní památkové péče, podle něhož by byla v dané lokalitě vhodnější výsadba jiného druhu jirovce, než určil žalovaný, totiž ještě nevyplyvá, že je rozhodnutí žalovaného v rozporu se zákonem o státní památkové péči.

Obdobně tvrzení stěžovatele o tom, že tzv. orkán Kyrill nezpůsobil na předmětném stromořadí větší škody, nelze podřadit pod žádný z přípustných důvodů kasační stížnosti a navíc nezpochybňuje sám o sobě žádný ze závěrů, o něž se opírá přezkoumávaný rozsudek krajského soudu. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že krajský soud vychází při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení rovněž náklady řízení, jejichž náhradu by bylo možné přiznat, nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu